

[Aksel Larsen.]

og det er 100 mill. kr. i forhøjet omkostningsniveau og højere priser. Så er man alarmeret.

Nu kommer man og foreslår 202 mill. kr. i nye forbrugsskatter. Medfører det mon ikke prisstigninger? Jeg skulle tro det. Bliver disse prisstigninger begrænset til de 202 mill. kr.? Naturligvis ikke, de bliver større. Når man f. eks. fordyrer benzinen, fordyres transporten. Vi ved jo godt, hvordan det går; når der lægges en vis avance på igennem de forskellige led, kommer det til at betyde mere end det, der står på regeringens papir; og sådan er det med adskillige andre af regeringens indirekte skatter. Jeg forstår ikke, at de, der udfra påståede nationaløkonomiske motiver er så opskræmt over de prisstigninger, der bliver en følge af en beskeden lønforhøjelse, som kommer langt bagefter tidligere prisstigninger, ikke er opskræmt ved tanken om de prisstigninger, der bliver en følge af disse nye indirekte skatter. Men under alle omstændigheder, ligesom vi kommunister var modstandere af diskontoforhøjelsen, således er vi også modstandere af disse finanspolitiske metoder.

Så vil man anvende det, man kalder den tredje udvej, nemlig importregulering. Ja, her kunne vi godt principielt være enige med regeringen, men det er så ulykkeligt, at regeringens og handelsministerens hidtidige måde at administrere på ikke har kunnet indgyde os nogen tillid, og derfor er vi ikke så helt sikre på, at det, der foreslås, er det rigtige, eller at det vil blive administreret rigtigt. Det må vække betænkelighed, at størsteparten af de varer, man vil overføre fra fri til bunden liste, synes at være råvarer. Det kan jo ikke være gavnligt for produktionen eller prisniveauet herhjemme, og det havde været rigtigere, om man havde søgt at begrænse importen af færdigvarer. Men såvidt jeg kan bedømme det, er det råvarerne, regeringen særlig har kig på.

Iøvrigt vil en importregulering og importbegrænsning være meget lidt værd, hvis den ikke ledsages af en meget skarp pris-kontrol og en retfærdig fordeling af det varekvantum, som er til rådighed. Der forlyder imidlertid ikke noget om, at regeringen har til hensigt at indføre skærpet priskontrol og varefordeling eller rationering.

Iøvrigt vil jeg gerne have lov til at spørge, hvorfor man anser det for så nødvendigt at begrænse forbruget. Man siger, vi bruger for meget, og at man er nødt til at skære befolkningens forbrug ned. Jeg vil gerne have at vide, hvorfor man anser det for nød-

vendigt. Vi har jo fået en redegørelse fra handelsministeren, ifølge hvilken forbruget i mængde kun er steget meget lidt — på købestævnet tror jeg, han sagde 1 pct. eller så godt som ingenting —, medens derimod investeringerne målt i faste priser er forøget med 6 pct. fra 1947—48 og med 13 pct. fra 1948—49.

Altså, forbruget er steget meget lidt, og det vil sige, at den brede befolknings købekraft har været praktisk talt uforandret. Det er efter regeringens officielle statistik. Så kan vi have vor mistillid til den og mene, at den måske overdriver, når den siger, at forbruget er steget meget lidt. Men vi henholder os til det, regeringen siger: forbruget er steget meget lidt, det er praktisk talt uforandret, men der har været råd til at investere så meget mere. Endvidere oplyste handelsministeren, at industriproduktionen for 1947—48 steg med 11 pct. og for 1948—49 med 8 pct. og dermed lå omtrent 25 pct. over produktionen i førkrigsårene. Men, tilføjer han, i løbet af det første halve år af 1950 er produktionen steget yderligere en halv snes procent i forhold til 1949. Det vil altså sige, at den samlede produktion nu er mellem 35 og 40 pct. højere end i førkrigstiden. Han tilføjer, at den private opsparing er forøget fra ca. 2,1 milliarder kr. i 1947 til ca. 3,3 milliarder kr. i 1949 eller en stigning på 50 pct.

Produktionen er steget 35—40 pct., investeringerne vokser, den private opsparing — som sikkert ikke foretages af arbejdsmænd — er på to år vokset fra 2,1 til 3,3 milliarder kr., og befolkningens forbrug er omtrent uforandret. Hvorfor i alverden er det så nødvendigt yderligere at trykke dette forbrug ned? Det har ikke engang kunnet holde trit med produktionsforøgelsen, det ligger langt bagved, og den private opsparing er på to år steget med 50 pct.; det er velhaverne, der har præsteret denne større opsparing. På denne baggrund, på baggrund af at den arbejdende befolkning producerer meget mere end før, men ikke bruger mere end før, kommer regeringen og siger: befolkningen bruger for meget, forbruget skal skæres ned, og staten skal være mand for gennem indirekte skatter at gøre det.

Regeringen foregiver, at den ved sine økonomiske forslag ordner valutasituationen, men det gør den jo ikke. Dens forslag skaffer kun delvis dækning for det valutaunderskud, den selv beregner vil fremkomme. Men vi er blevet stillet overfor så mange forkerede optimistiske beregninger fra regeringens side, at vi tillader os at tro, at valutaunderskuddet bliver større, end regeringen beregner